

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **D. O.**, zastoupen Mgr. Janem Valihrachem, advokátem se sídlem Žižkova 1934/12, Jihlava, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2021, č. j. 32 A 48/2019-63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (stěžovatel) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2019, č. j. KUJI 53147/2019. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy, ze dne 16. 8. 2018, sp. zn. SZ-MMJ/OD/15491/2017/14, jímž byl stěžovatel uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), a z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Uvedených přestupků se měl stěžovatel dopustit z nedbalosti dne 26. 7. 2017 v 7:50 hodin na silnici II/602 u sídla Jihlava-Hosov, u autobazaru AUTOTRADE s.r.o., ve směru jízdy od Jihlavy na Pelhřimov, jako řidič nákladního motorového vozidla Renault Master, reg. značky X, tím, že nerespektoval přenosnou dopravní značku B21a – „zákaz předjíždění“ a v místech platnosti této dopravní značky předjížděl jiné nákladní motorové vozidlo, čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a tím, že jako řidič motorového vozidla neměl při řízení u sebe platný řidičský průkaz, čímž porušil § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu. Za uvedené přestupky byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 5000 Kč, dále zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupků ve výši 1000 Kč.

[2] Ze správního spisu vyplynulo, že dle úředního záznamu pprap. J ze dne 26. 7. 2017, č. j. KRPJ-76811-1/PŘ-2017-160007-TRN, prováděl pprap. Jiří Trnka dne 26. 7. 2017 od 7:40

hod. dohled na silnici II/602, kde v té době docházelo k opravě vozovky a bylo zde dopravní omezení, a to v úseku od Jihlavy až po kruhovou křižovatku silnic II/602 a II/406. V tomto úseku byla přenosným dopravním značením B20a snížena rychlost na 50 km/hod a dalším dopravním značením B21a zakázáno předjíždění. Pprap. Jiří Trnka stál na místě, kde bylo dobře vidět na celou komunikaci a vozidla příjíždějící směrem od Jihlavy. Ve vzdálenosti asi 100 metrů před místem, kde pprap. Jiří Trnka stál, začala bílá dodávka předjíždět nákladní vozidlo. Dodávku se pprap. Jiřímu Trnkovi podařilo dojet a zastavit na odstavné ploše těsně před kruhovou křižovatkou ve směru jízdy od Jihlavy. Pprap. Jiří Trnka následně přistoupil ke kontrole tohoto vozidla a jeho řidiče. Vyšlo najevo, že ho řídil stěžovatel a že platnost jím předloženého řidičského průkazu dne 15. 1. 2017 skončila. Pprap. Jiří Trnka sdělil stěžovateli důvod kontroly, tedy že stěžovatel svým vozidlem předjížděl jiné vozidlo v úseku platnosti dopravního značení zákazu předjíždění. Podle policisty si stěžovatel byl vědom, že předjížděl v úseku platnosti zákazu předjíždění, přičemž své chování se snažil ospravedlnit tak, že spěchal a toto bylo jediné místo, kde mohl nákladní vozidlo předjet. Stěžovatel po dobu sepisování oznámení naléhal, aby pprap. Jiří Trnka věc řešil na místě, i přesto, že byl upozorňován, že to není možné. Poté, co byl stěžovatel seznámen s obsahem oznámení přestupku, které bez vyjádření podepsal, provedl pprap. Jiří Trnka fotodokumentaci dopravního značení a místa, kde stál v okamžiku, kdy se stěžovatel přestupku dopustil.

[3] Součástí správního spisu je tedy již zmíněná fotografie, na které je vidět dopravní značení B20a – „nejvyšší dovolená rychlost“ 50 km/hod a dopravní značení B21a – „zákaz předjíždění“, nacházející se na pravé straně vozovky, a dále též fotografie služebního motocyklu stojícího ve směru jízdy od Jihlavy. Správní spis obsahuje též oznámení přestupku ze dne 26. 7. 2017, ve kterém je ve stručnosti popsáno protiprávní jednání stěžovatele a dopsáno, že *„na místě si byl [stěžovatel] přestupku vědom“*. Dané oznámení je opatřeno stěžovatelovým vlastnoručním podpisem. Ve spisu je též založen výpis z evidenční karty stěžovatele ze dne 7. 8. 2017, ze kterého plyne, že stěžovatel nebyl k tomuto dni držitelem platného řidičského průkazu.

[4] V rámci správního řízení proběhlo dne 5. 9. 2017 ústní jednání, při kterém se nejprve ke svému obvinění vyjádřil stěžovatel, který mj. prohlásil, že dané dopravní značení neviděl, neboť před ním stálo vozidlo údržby, a dodal, že ve vozidle s ním jeli kolegové z práce, M. N. a D. Š. Stěžovatel též uvedl: *„Policista odjel, protože jsem si nebyl přestupku vědom, na kruhovém objezdu jsem se otočil a vrátil se směrem na Jihlavu, abych se přesvědčil o umístění zákazové značky. Ta značka tam byla, stálo před ní auto údržby, nějaké oranžové od silnic.“* Stěžovatel též zmínil, že v době spáchání přestupku měl již požádáno o vydání nového řidičského průkazu. Dále byl během tohoto ústního jednání jako svědek vyslechnut pprap. Jiří Trnka, který mj. vypověděl, že se stěžovatelem ve vozidle seděl malý chlapec a že si stěžovatel byl vědom, že předjížděl v zákazu předjíždění, přičemž danou situaci nechtěl řešit v přestupkovém řízení. Stěžovatel neměl k výsledku svědka žádné otázky, pouze dodal, že pprap. Jiří Trnka byl na místě s úmyslem jej poškodit, smál se mu a byl arogantní.

[5] Z evidence řidičů, detailu stěžovatelovy žádosti o výměnu řidičského průkazu, pak vyplynulo, že daná žádost byla do systému založena dne 26. 7. 2017 v 11:17 hod.

[6] Na základě těchto podkladů vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ze dne 5. 9. 2017, sp. zn. SZ-MMJ/OD/15491/2017/6, kterým uznal stěžovatele vinným ze shora vymezených přestupků (pouze stručněji popsanych ve výrokové části uvedeného

pokračování

rozhodnutí). Toto rozhodnutí žalovaný na základě odvolání stěžovatele rozhodnutím ze dne 28. 6. 2018, č. j. KUJI 49852/2018, zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

[7] V rámci nového projednání správní orgán I. stupně během pokračování ústního jednání znovu vyslechl pprap. Jiří Trnka, který zopakoval, že ve vozidle se stěžovatelem seděl nějaký chlapec, že stěžovatel si byl vědom, že předjížděl v zákazu předjíždění, a svědek dodal, že se stěžovatel nevracel zpět na Jihlavu, ale odjel směrem na kruhový objezd a poté směrem na Třešť. Směrem na Jihlavu odjel po ukončení kontroly naopak právě pprap. Jiří Trnka, aby pořídil fotografii místa, kde stála přenosná dopravní značka.

[8] Správní orgán I. stupně následně vydal již zmíněné rozhodnutí ze dne 16. 8. 2018, sp. zn. SZ-MMJ/OD/15491/2017/14, kterým byl stěžovatel opětovně shledán vinným ze spáchání shora vymezených přestupků. Stěžovatel podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný výše uvedeným rozhodnutím ze dne 4. 7. 2019, č. j. KUJI 53147/2019, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně měl k dispozici dostatek důkazů, na jejichž základě mohl rozhodnout. Stěžovatel s tvrzením, že dopravní značku překrývalo vozidlo (či vozidla) údržby, přišel až u ústního jednání, přičemž v každém z odvolání uvedl poněkud odlišnou verzi této skutečnosti. Stěžovatelovo tvrzení, že se po kontrole otočil na kruhovém objezdu a vrátil se směrem na Jihlavu, aby se přesvědčil o umístění zákazové značky, a na místě stálo před ní vozidlo údržby, odporuje důkazům, které jsou součástí správního spisu. Dle žalovaného proto správní orgán I. stupně důvodně považoval stěžovatelova tvrzení za nevěrohodná, a neprovedl tak ani jím navrhované výsledky jeho údajných spolecestujících.

[9] Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji shora uvedeným rozsudkem ze dne 25. 11. 2021, č. j. 32 A 48/2019-63, zamítl. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci krajský soud poukázal na přílehuovou judikaturu Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že správní orgány přisoudily největší váhu výpovědi zasahujícího policisty, pprap. Jiřího Trnky. Krajský soud připomněl, že je třeba vycházet z domněnky o věrohodnosti výpovědí policistů, kteří zpravidla nemají na výsledku věci jakýkoliv zájem a plní pouze svou služební povinnost. Obě výpovědi policisty lze dle krajského soudu považovat za vzájemně konzistentní, bez logických rozporů a nejasností, přičemž nebylo zjištěno, že by měl pprap. Jiří Trnka na věci jiný zájem než pouze řádný výkon své služby. Dle názoru krajského soudu není zřejmé, z jakého důvodu by se policista vůči stěžovateli měl chovat arogantně, smát se a sdělovat mu, že přijde o řidičský průkaz, jak tvrdil stěžovatel. Vše naopak nasvědčuje tomu, že zasahující policista postupoval nezaujatě a v intencích zákona pouze plnil svou služební povinnost. Stěžovatelovo tvrzení, že dopravní značka nebyla viditelná, bylo výpovědí pprap. Jiřího Trnky vyvráceno, přičemž uvedené tvrzení neplyne ani z fotografie dopravního značení pořízené pprap. Jiřím Trnkou bezprostředně po provedení dané silniční kontroly. Krajský soud proto souhlasil s žalovaným, že nebylo třeba provádět výsledky stěžovatelem navržených svědků.

[10] Ani ostatní žalobní body neshledal krajský soud důvodnými.

[11] V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že z provedeného dokazování nebylo možné učinit závěr o jeho zavinění. Stěžovatel totiž vůbec nevěděl, že svým jednáním může porušit

zájem chráněný zákonem, a vzhledem k okolnostem to ani vědět nemohl. Správní orgán I. stupně měl provést stěžovatelem navrhované výsledky obou svědků k prokázání toho, že v době, kdy stěžovatel daným úsekem projížděl, byla dopravní značka zakryta vozidly údržby, a stěžovatel tedy nevěděl, že porušuje dočasnou úpravu provozu na pozemních komunikacích. Správní orgán I. stupně však tomuto návrhu nevyhověl, a pouze na základě výsledku pprap. Jiřího Trnky dospěl k závěru, že stěžovatel naplnil veškeré znaky skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o silničním provozu. Pprap. J však nemohl objektivně posoudit, zda stěžovatel mohl dopravní značku zaznamenat, a jestli tedy nebyla v okamžiku předjíždění zakryta jiným vozidlem, přičemž fotografie dané dopravní značky byla opatřena až po provedení silniční kontroly. Výslech pprap. Jiřího Trnky byl opakovaně proveden bez stěžovatelovy přítomnosti, čímž správní orgán I. stupně stěžovateli upřel možnost klást pprap. Jiřímu Trnkovi dotazy. Celé dokazování tak bylo dle stěžovatele vedeno jednostranně a tím, že nebylo vyhověno jeho důkazním návrhům, byla stěžovateli upřena možnost náležitě se bránit. Stěžovatel pak byl bez jakýchkoliv důkazů označen za nevěrohodného. Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, o jehož věcné správnosti je přesvědčen, a též na své vyjádření k žalobě. Žalovaný se ztotožnil s argumentací krajského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.); je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[14] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[15] Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

pokračování

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele*.

[16] Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti dostatečné argumenty svědčící pro její přijatelnost.

[17] Stěžovatel nezpochybňuje, že svým jednáním mohl naplnit skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o silničním provozu tím, že jako řidič motorového vozidla nerespektoval přenosnou dopravní značku zákazu předjíždění. Dle něj však nebylo možné učinit závěr o jeho zavinění ani ve formě nedbalosti, neboť v době, kdy kolem dané dopravní značky projížděl, byla tato značka zastíněna vozidlem (či vozidly) údržby a stěžovatel ji tak nemohl vidět.

[18] Stěžejním důkazem, na jehož základě učinily správní orgány závěr o stěžovatelově vině, byly svědecké výpovědi zasahujícího policisty. Nejvyšší správní soud se přitom již opakovaně ve své dřívější judikatuře zabýval otázkou, jak hodnotit situaci, kdy klíčovým (či dokonce jediným) důkazem o spáchání přestupku jsou výpovědi policistů, kteří mu byli přítomni, přičemž obviněný z přestupku tyto výpovědi zpochybňuje (viz především rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, či ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42). Aby mohly být výpovědi policistů přípustné jako jediný důkaz o spáchání přestupku, musí být vždy vyslechnuti jako svědci a jejich svědectví musí být dostatečné (viz již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27). Nejvyšší správní soud též zastává názor, že v případě přestupků pozorovatelných pouhým okem, např. právě i předjetí automobilu v úseku, kde platí zákaz předjíždění, je takto řádně provedený výslech dostatečným důkazem o spáchání takového přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70).

[19] Policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě opak. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci ani na jejím výsledku jakýkoli osobní zájem, plní jen svou služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114). O případy, kdy je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o policistově zaujatosti vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu osob za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policisty, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, a ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 As 66/2018-34).

[20] V nyní posuzované věci pprap. Jiří Trnka vykonával pouze svou služební povinnost a nejsou zde ani dány jakékoli důvody, pro které by jej nebylo možné považovat za nestranného svědka posuzovaného jednání stěžovatele (viz již zmíněné rozsudky Nejvyššího

správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, a ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114). Z ničeho nelze dovodit, že by policista pprap. Jiří Trnka měl vůči stěžovateli postupovat zaujatě, šikanózně či přehnaně horlivě. Byť stěžovatel při ústním jednání sdělil, že zasahující policista byl arogantní a smál se mu, že přijde o řidičský průkaz, ze zjištěných skutečností neplyne, že by se stěžovatelem daný policista jednal neprofesionálně, a přitom stěžovatel svá tvrzení ve správním řízení ani v podané žalobě či kasační stížnosti blíže neupřesnil, natož aby je jakkoli doložil. První i druhá svědecká výpověď zasahujícího policisty nevykazovala žádné rozpory, byla konzistentní a odpovídala též úřednímu záznamu i oznámení přestupku. Výpověď pprap. Jiřího Trnky nebyla stěžovatelem po celou dobu řízení věrohodně zpochybněna. Stěžovatel přitom měl v rámci prvního ústního jednání možnost klást zasahujícímu policistovi, pprap. Jiřímu Trnkovi, dotazy, této možnosti však nevyužil. Stěžovateli nic nebránilo ani v tom, aby se dostavil také ke druhému ústnímu jednání, dokonce ani skutečnost, že se jeho zástupce z tohoto jednání omluvil pro kolizi s termínem dovolené, přičemž tuto omluvu neuznaly správní orgány ani krajský soud jako dostatečnou (tuto otázku již stěžovatel v kasační stížnosti nenamítá).

[21] Byť také věrohodnost stěžovatelovy verze událostí bylo třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv *a priori* předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, ze dne 22. 10. 2008 č. j. 1 As 64/2008-42, či ze dne 21. 9. 2011 č. j. 2 As 52/2011-47), na základě tohoto posouzení pokládá Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem i správními orgány tvrzení stěžovatele, že danou dopravní značku nemohl vidět, neboť byla zastíněna vozidlem či vozidly údržby, za nevěrohodné. Předně by v takovém případě bylo přirozenou reakcí stěžovatele, aby se již při silniční kontrole hájil tím, že danou dopravní značku neviděl a nebyl si vědom toho, že by na daném úseku platil zákaz předjíždění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2022, č. j. 7 As 167/2022-23). Z úředního záznamu a oznámení přestupku podepsaného stěžovatelem, jejichž obsah lze vzít v úvahu pro jisté podpůrné dokreslení situace (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, či ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-70), naopak plyne, že si stěžovatel byl vědom, že předjížděl v úseku platnosti zákazu předjíždění. Skutečnost, že si stěžovatel byl svého protiprávního jednání vědom, pak potvrdil pprap. Jiří Trnka v obou svých výpovědích.

[22] Stěžovatel až v průběhu správního řízení, konkrétně při ústním jednání, tvrdil, že u dané přenosné dopravní značky „*stálo nějaké auto údržby*“, přičemž následně dodal, že po provedené silniční kontrole se k dopravní značce vrátil a stálo před ní „*auto údržby, nějaké oranžové od silnic*“. Jak již upozornil žalovaný, stěžovatel nejprve uvedl, že dočasná dopravní značka byla zastíněna vozidlem údržby, ve svém odvolání ze dne 20. 10. 2017 však zmínil, že byla „*zakryta několika vozidly údržby silnic*“, a ve svém odvolání ze dne 23. 8. 2018 naopak opět konstatoval, že ve výhledu na danou značku mu „*bránilo odstavené vozidlo údržby*“. Stěžovatel přitom po celou dobu řízení blíže nepopsal, o jaké vozidlo či vozidla by se mělo jednat. Stěžovatelovo tvrzení, dle kterého se po provedené silniční kontrole k dopravní značce vrátil, aby se přesvědčil o jejím umístění, přičemž před ní stálo vozidlo údržby, pak bylo vyvráceno druhou výpovědí zasahujícího policisty, pprap. Jiřího Trnky Ten vyloučil, že by se stěžovatel k dané dopravní značce (směrem na Jihlavu) vracel, ale naopak vypověděl, že stěžovatel pokračoval v jízdě dále směrem na Třešť. Byl to naopak zasahující policista,

pokračování

který měl dle své výpovědi po provedené silniční kontrole odjet směrem na Jihlavu, aby pořídil fotografii dané dopravní značky. Stěžovatel měl možnost nesrovnalosti svých tvrzení o zakrytí dopravní značky vysvětlit či svou obranu dále rozvést v žalobě nebo následně v kasační stížnosti, žádné vysvětlení však nenabídl ani výpověď zasahujícího policisty, pprap. Jiřího Trnky, žádným konkrétním způsobem nezpochybnil. Celkovou hodnověrnost stěžovatele snižuje též jeho tvrzení při ústním jednání, že v době dané silniční kontroly měl již požádáno o nový řidičský průkaz. Z evidence řidičů (detailu žádosti o řidičský průkaz), jež je obsahem správního spisu, však plyne, že stěžovatelova žádost o vydání nového řidičského průkazu byla založena do systému až později v den, kdy byl stěžovatel podroben dané silniční kontrole, konkrétně v 11:17 hod.

[23] S ohledem na uvedené tedy Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem správních orgánů i krajského soudu o nehodnověrnosti stěžovatelovy skutkové verze události i s tím, že za popsane situace by bylo provádění stěžovatelem navržených výsledků M. N. a D. Š., kteří s ním údajně měli být ve vozidle v době provádění silniční kontroly, nadbytečné. Toto tvrzení o přítomnosti navržených svědků ve vozidle navíc byla popřeno oběma výpověďmi pprap. J, podle něhož se stěžovatelem ve vozidle seděl pouze malý chlapec. Podle § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení, avšak správní orgán není jejich návrhy vázán; vždy ovšem provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66). V nyní posuzované věci věrohodné svědecké výpovědi pprap. Jiřího Trnky (a jím opatřené fotografie dokreslující situaci) postačují ke zjištění skutkového stavu, o němž jinak nejsou jakékoli důvodné pochybnosti, a stěžovatel ani neuvádí takové skutečnosti, které by objektivně mohly věrohodnost výpovědi jmenovaného svědka zpochybnit.

[24] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy, neboť se nejedná o otázku, která dosud nebyla řešena judikaturou, byla řešena rozdílně, případně vyžadovala učinit judikaturní odklon a nejde ani o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[25] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, měl by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 18. ledna 2024

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu